

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4049

гр. София, 12.05.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в закрито заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

като разгледа дело номер **11665** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК, вр. чл. 144 АПК.

Постъпила е молба вх. № 15035/18.04.2023 г. на „Кросинг“ ЕООД, с която се иска изменение на решението в частта за разноските.

В молбата се развиват доводи, че производството пред органа е образувано за предоставяне на държавна помощ в размер на 2 000 000 лева. Посочва, че съдът погрешно приема, че делото е без материален интерес. Счита, че отказът на помощния орган (Втори състав на финансовата комисия) засяга правото на жалбоподателя за подпомагане, тъй като не се признава правото на възстановяване на разходи. Развива доводи, че понятието „интерес“, вложен в Наредба № 1/09.07.2004 г., има различен смисъл и съдържание от това, което е вложено в решението. В тази връзка развива доводи, че безотговорното упражняване на административна дейност се отразява съществено в областта на държавното подпомагане, с което се засягат права и интереси, поради което единственият коректив да се въздейства на такова поведение на администрацията е нейната отговорност за разноски. Поддържа, че държавната помощ има материално изражение, а административния акт засяга права, имащи такова изражение. Счита, че под „интересът“ следва да се разбира като интерес от водене на делото от съответната страна по делото и същият е еквивалентен на вредата, която страната ще претърпи, ако не води делото. По тези подробни съображения се иска изменение на решението в частта за разноските като се присъдят претендираните 60 821,93 лева, който размер се определя съобразно материалния интерес на делото.

Ответната страна е подала молба, с която изразяват становище за неоснователност на искането.

След като се запозна с исканията и становищата на страните, съдът намира следното:

Съгласно чл. 248, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК в срока за обжалване, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. В случая искането е направено в срока на обжалване и от страна, участник

в производството, поради което е допустимо.

Постановено е Решение № 2033 от 29.03.2023 г. по адм. д. № 11665 по описа за 2022 г. на АССГ, с което е отменена оспорваната заповед, а Изпълнителна агенция „Национален филмов център“ е осъдена да заплати на „Кроссинг“ ЕООД сумата в размер на 4 050 лева, представляваща направени по делото разноски. В мотивите на съдебния акт е прието, че адвокатският хонорар следва да се определи на 4000 лева.

Според чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право да му се възстановят направените разноски. От жалбоподателя е представен договор за правна помощ, в който е уговорен адвокатски хонорар от 54 650 лева без ДДС. По делото са налични доказателства за заплащането му, а именно платежно нареждане от 60 781,93 лева с ДДС (наредител е друго лице, но в основанието е записано, че е от името и за сметка на жалбоподателя).

Горното е наложило в решението да се обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, което съдът е намерил за основателно и го е намалил на 4000 лева.

Не се споделят доводите в молбата по чл. 248 ГПК, вр. чл. 144 АПК по следните съображения:

Вярно, че в чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения се съдържа правилото, че адвокатският хонорар се дължи съобразно материалния интерес на делото, но присъждането на разноски е съобразно изхода на делото. В тази връзка адвокатският хонорар се уговоря съгласно претенцията, насочена в защита на неудовлетвореното спорно материално право, но разноските се присъждат съобразно изхода на делото, защото може да не се уважи в цялост претенцията.

Вярно, че заявената пред органа държавна помощ е в размер на 2 000 000 лева (погрешно посочен размер в решението), но органът не се произнесъл за конкретен размер на направени разноски, т. е. липсва произнасяне по конкретни заявени разходи за възстановяване. Органът се е произнесъл за липсата на право на получаване на държавна помощ, но отричането на това материално право се дължи на процесуални нарушения, тъй като същото не е разгледано по същество. На практика защитата на материалното право, а от това и интересът на жалбоподателя, се изразява в това да се разгледа по същество правото за получаване на държавна помощ, изразяващо се в проверка от финансовата комисия на заявените за възстановяване разходи. Няма как да е друг интересът на жалбоподателя, тъй като органът не се произнесъл за конкретен размер, а това означава, че интересът не намира материален израз.

Горното означава, че съдебният контрол е ограничен в рамките на произнасянето от органа, т. е. съдът няма как да посочи дали се дължат определени разходи (в случая заявената държавна помощ от 2 000 000 лева), тъй като липсва произнасяне от органа дали действително за направени заявените разходи, а противното би означавало съдът да иземе функциите на органа, което е недопустимо. Важното е да се отбележи, че съдът не е постановил дали жалбоподателят има право да получи конкретен размер на държавната помощ, доколкото е върнал преписката на органа да се произнесе по този въпрос. По тези съображения липсва произнасяне от съда дали в полза на жалбоподателя съществува спорното материално право. Щом липсва произнасяне по спорното материално право, то няма как интересът на жалбоподателя да е материален. Това означава, че хонорарът следва да се определи по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, а именно за процесуално

представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес. Противното би означавало съдът да присъди хонорар спрямо размера на заявена държавна помощ, за която липсва безспорност по нейната дължимост (в резултат на проверката от финансовата комисия са възможни три варианта на заявеното от жалбоподателя – изцяло да се отхвърли; изцяло да се уважи или частично да се уважи, респ. отхвърли), т. е. щом в случая съдът няма възможност да определя дължимост на конкретен размер на заявената държавна помощ, то съдът няма възможност и да определя хонорар спрямо заявените разходи за възстановяване. В решението е отразено, че адвокатското възнаграждение следва да се намали на 4000 лева, който размер надхвърля четири пъти минималният хонорар, определен в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. и съответства на правна сложност на делото. Така мотивиран, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата молба вх. № 15035/18.04.2023 г. на „Кроссинг“ ЕООД, с която се иска изменение на решение № 2033/29.03.2023 г. по адм. д. № 11665/2022 г. по описа на АССГ в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: